

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/67/2021
Identifikačné číslo spisu: 3114221378
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:3114221378.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu J.. Q. W., bývajúceho v W., M. Y. XXXX/XX, zastúpeného Pavlom Trnkom, advokátom so sídlom v Bánovciach nad Bebravou, Novomeského 1322/16, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, IČO: 00 166 073, za účasti Krajskej prokuratúry Trenčín, o zaplatenie 1.212,98 eur, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 34 C 57/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 12. augusta 2020 sp. zn. 19 Co 27/2020, takto

rozhodol:

Žalobcovi o d p ú š ť a zmeškanie lehoty na podanie dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 12. augusta 2020 sp. zn. 19 Co 27/2020.

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 4. decembra 2019 č. k. 34 C 57/2014-131 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.212,98 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že uznesením Krajského riaditeľstva PZ Trenčín zo dňa 9. februára 2004 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie za trestný čin neodvedenia dane a poistného spolupáchateľstvom, pričom právoplatným rozsudkom Okresného súdu Partizánske z 5. decembra 2011 č. k. 2 T 60/2009-5109 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 To 48/2012-5144, bol žalobca podľa ustanovenia § 285 písm. b/ Trestného poriadku spod obžaloby oslobodený. Súd prvej inštancie v prvom rade skonštatoval, že žaloba o náhradu škody titulom zodpovednosti za nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní neprimeranou dĺžkou prípravného konania dôvodná nie je, keďže v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. V danej veci však žalobca nežiadal predbežne prerokovať svoj nárok z titulu

neprávneho úradného postupu, tento nesprávny úradný postup namietol až na pojednávaní konanom 4. decembra 2019. Okresný súd však považoval za dôvodnú žalobu o náhradu škody uplatňovanú titulom nezákonného rozhodnutia, keď mal za preukázané, že nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia vznikla žalobcovi škoda v podobe nákladov obhajoby v trestnom konaní, ktorej výška bola riadne a v súlade so zákonom vyčíslená ako tarifná odmena a jej úhrada bola súdu preukázaná. K námietke premlčania vznesenej žalovanou súd prvej inštancie uviedol, že v danej veci je za uplynutie objektívnej premlčacej doby zodpovedný žalovaný štát, ktorého štátne orgány neprimeranou dĺžkou trestného konania spôsobili uplynutie objektívnej premlčacej doby. Vzhľadom na to, že vznesenie námietky premlčania žalovanou bolo podľa názoru súdu prvej inštancie výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi, z toho dôvodu na ňu neprihliadal. Okrem toho súd prvej inštancie poukázal na to, že počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je potrebné viazať kumulatívne na okamih doručenia uznesenia o vznesení obvinenia i na okamih vzniku samotnej škody žalobcovi, a preto by bez ohľadu na vyššie uvedené musel dospieť k záveru, že žalobcom uplatnená náhrada škody by nebola v objektívnej premlčacej dobe premlčaná v celom rozsahu.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 12. augusta 2020 sp. zn. 19 Co 27/2020 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že v danom prípade desaťročná objektívna premlčacia doba uplynula po 19 mesiacoch odo dňa, keď bol žalobca právoplatne oslobodený spod obžaloby. Vzhľadom na to, že nárok žalobcu spočíval len v náhrade trov obhajoby v trestnom konaní a žalobca nepreukázal a ani netvrdil, že by mu vo včasnom podaní žaloby bránili výnimočné ťažkosti, bola táto doba podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne dlhá na to, aby žalobca mohol spracovať a podať žiadosť o predbežné prerokovanie nároku a následne žalobu. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k právnenému záveru, že žalovaným vznesená námietka premlčania žalobcovho nároku v tomto prípade nebola v rozpore s dobrými mravmi a nestotožnil sa ani s takým výkladom ustanovenia § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. (resp. § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.), podľa ktorého je potrebné začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby viazať nielen na okamih doručenia nezákonného rozhodnutia, ale aj na okamih vzniku škody, ktorá (v tomto prípade) vzniká až zaplatením odmeny za obhajobu advokátovi. Citované ustanovenia totiž jednoznačne stanovujú ako okamih začatia plynutia objektívnej premlčacej doby deň, keď poškodenému bolo doručené nezákonné rozhodnutie. Dodal, že nemožno pripustiť, aby sa plynutie premlčacej doby, ktorá má byť „objektívna“, odvíjalo od dátumu, kedy poškodený po dohode so svojím obhajcom skutočne uhradí obhajcovi náklady obhajoby. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď použil síce správne ustanovenie § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., avšak toto ustanovenie nesprávne vyložil a súčasne nesprávne aplikoval na preskúmanú vec ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že premlčacia doba v danom prípade uplynula dňa 12. augusta 2014 a žalobca podal žalobu až 25. septembra 2014, považoval odvolací súd nárok žalobcu za premlčaný. O trovách konania rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 a ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Namietal, že pokiaľ sa odvolací súd nestotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie a z dôvodu vznesenej námietky premlčania pokladal nárok žalobcu, ktorý mu vznikol v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, za premlčaný, mal sa s nárokom žalobcu vysporiadať aj vo vzťahu k jeho tvrdeniu, že tento mu vznikol aj následným nezákonným postupom orgánov činných v trestnom konaní. Keďže týmto nárokom žalobcu v takejto príčinnej súvislosti sa nezaoberal ani súd prvej inštancie, odvolací súd mal po zrušení jeho rozsudku vrátiť tomuto vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň zdôraznil, že zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa podľa § 18 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. nemožno zbaviť, teda aj v tomto prípade ide o zodpovednosť objektívnu, pričom v tejto súvislosti sa právo môže premlčať len uplynutím subjektívnej trojročnej premlčacej lehoty. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že s tvrdením žalobcu o nesprávnom úradnom postupe v trestnom konaní sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vysporiadal, keď uviedol, že žaloba v tejto časti nie je dôvodná s poukazom na to, že takýto zásah žalobca netvrdil ani v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, v ktorej svoj nárok nepochybne uplatňoval z titulu uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného rozhodnutia. Tiež zdôraznila, že argumentácia žalobcu o tom, že príčinou vzniku uplatnenej škody mal byť nesprávny úradný postup spočívajúci v priet'ahoch v konaní a v podaní obžaloby, je vyslovene nesprávna a v rozpore s existujúcou judikatúrou týkajúcou sa nároku na náhradu škody spôsobenej v trestnom konaní. Vzhľadom na uvedené žalovaná navrhla podané dovolanie odmietnuť.

5. Krajská prokuratúra Trenčín vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že o nesprávny úradný postup nemôže ísť v konaní, ktoré je završené vydaním rozhodnutia vo veci samej. V takom prípade prichádza do úvahy len náhrada škody z titulu nezákonného rozhodnutia, ktoré by pre nezákonnosť bolo zrušené. Skutočnosť, že súd rozhodol vo veci inak ako požadoval žalobca, prípadne nezobral do úvahy všetky žalobcove tvrdenia, nemožno chápať tak, že došlo k porušeniu jeho procesných práv. Navrhla preto podané dovolanie zamietnuť.

6. Dovolateľ súčasne s podaným dovolaním požiadal o odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania, ktorá mu uplynula 18. novembra 2020. Svoju žiadosť odôvodnil tým, že jeho právny zástupca splnomocnený na zastupovanie v dovolacom konaní bol dňa 27. októbra 2020 v dôsledku infikovania vírusom COVID-19 vypísaný ako práceneschopný a v podmienkach vysokých teplôt, následnej hospitalizácie a obojstranného zápalu pľúc, nebol spôsobilý podať dovolanie v zákonnej lehote. Vzhľadom na uvedené dovolací súd v prvom rade skúmal dôvodnosť podanej žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty.

7. Podľa § 122 CSP súd odpustí zmeškanie lehoty, ak ju strana, zástupca alebo procesný opatrovník zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu a bol preto vylúčený z úkonu, ktorý mu patrí. Návrh treba podať do 15 dní po odpadnutí prekážky a treba s ním spojiť i zmeškaný úkon.

7.1. Zmyslom uvedeného ustanovenia je ochrana práv strany sporu. Odpustenie zmeškania lehoty je viazané na splnenie viacerých podmienok, a to, že strana sporu (zástupca, procesný opatrovník) zmeškala lehotu a z tohto dôvodu bola vylúčená z úkonu, ktorý jej patrí, že dôvod zmeškania je ospravedlniteľný, že strana (zástupca, procesný opatrovník) podala návrh na odpustenie v lehote pätnástich dní po odpadnutí prekážky a že s ním spojila i zmeškaný úkon. Zákon nehovorí o tom, čo treba považovať za ospravedlniteľný dôvod zmeškania lehoty. Takýmto dôležitým dôvodom je objektívna situácia, ktorá môže byť vyvolaná rôznymi nepredvídanými okolnosťami nezávislými od vôle strany alebo jej zástupcu. Súdna prax za ospravedlniteľné dôvody zmeškania lehoty považuje náhle ochorenie strany, úraz, náhlu hospitalizáciu, závažné rodinné komplikácie (smrť osoby blízkej), živelnú pohromu, náhlu služobnú cestu do zahraničia a pod. Prekážka môže nastať predovšetkým v osobe strany alebo jej zástupcu. Treba zdôrazniť, že prekážka nemusí trvať počas celej lehoty, ale môže nastať až ku koncu lehoty; rozhodujúce bude, či mohla zabrániť vykonaniu úkonu. Vždy je treba hodnotiť subjektívnu stránku, t. j. či strana nemohla prekážku predvídať, prípadne ju odstrániť. Rovnako treba starostlivo posúdiť, či prekážka bola takého charakteru, že mohla strane (zástupcovi, procesnému opatrovníkovi) znemožniť v lehote úkon vykonať. Treba mať vždy na zreteli, že odpustenie lehoty je opatrením výnimočným, lebo narušuje právnu istotu ostatných účastníkov.

8. V preskúmvanej veci žalobca za ospravedlniteľný dôvod zmeškania lehoty označil náhle ochorenie jeho právneho zástupcu a s tým súvisiacu hospitalizáciu, o čom predložil Potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti z 27. októbra 2020 vystavenej V. Q. A. a Prepúšť'áciu správu z Infekčného oddelenia Fakultnej nemocnice Trenčín z 11. novembra 2020. Žalobca zmeškal lehotu na podanie dovolania, keď predmetné dovolanie spolu so žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty podal až 4. decembra 2020, pričom lehota na podanie dovolania mu uplynula 18. novembra 2020. Súdna prax dospela k názoru, že choroba strany (účastníka) preukázaná lekársky uznanou práceneschopnosťou, je

dôležitým dôvodom pre ospravedlnenie strany (účastníka), ak nevykoná jej patriaci procesný úkon (porovnaj R 31/1995). Z uvedeného okrem iného vyplýva, že strana (jej zástupca) preukazuje chorobu spravidla predložením potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti vystavenej príslušným lekárom, ktorý doklad potvrdzuje ako to vyplýva už z jeho označenia, pracovnú neschopnosť v ňom označeného poistenca. Z tohto dokladu preto zásadne možno vyvodiť, že zdravotný stav poistenca mu neumožňuje riadne vykonávať prácu. V preskúmvanej veci žalobca na preukázanie choroby jeho zástupcu predložil súdu Potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti vystavenej jeho ošetrojúcim lekárom V. Q. A. s diagnózou J 17.1 (Pneumónia pri vírusových chorobách) od 27. októbra 2020, z čoho vyplýva, že zástupca žalobcu bol k tomu oprávnenou osobou lekársky uznaný za dočasne pracovne neschopného. Okrem toho bol právny zástupca žalobcu v dôsledku zhoršenia jeho zdravotného stavu hospitalizovaný v nemocnici od 3. novembra 2020 do 11. novembra 2020, čo zase vyplýva z predloženej prepúšťacej správy. Keďže súdna prax považuje za ospravedliteľné dôvody zmeškania lehoty aj náhle ochorenie strany (zástupcu), prípadne hospitalizáciu, pričom v danom prípade išlo zjavne o prekážku znemožňujúcu v lehote úkon vykonať, ktorá nastala v osobe zástupcu strany a ktorú zástupca žalobcu nemohol predvídať, prípadne ju odstrániť, dovolací súd mal za preukázaný ospravedliteľný dôvod ako jeden zo základných predpokladov odpustenia zmeškania lehoty v zmysle § 122 CSP. Zároveň mal za preukázaný aj ďalší predpoklad odpustenia zmeškania lehoty, a to včasnosť podanej žiadosti. Žalobca podal predmetnú žiadosť súčasne so zmeškaným úkonom 4. decembra 2020, teda zjavne v lehote pätnástich dní po odpadnutí prekážky, t. j. od skončenia dočasnej pracovnej neschopnosti (23. novembra 2020). Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru o dôvodnosti podanej žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty, a preto následne pristúpil k vecnému preskúmaniu podaného dovolania.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP v spojení s § 438 ods. 1, 2 a § 122 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

10. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal nesprávne posúdenie zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a tiež nedostatky v odôvodnení súdu prvej inštancie, keď tento sa nezaoberal príčinnou súvislosťou medzi nezákonným (nesprávnym) postupom orgánov činných v trestnom konaní a škodou vzniknutou žalobcovi.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

16. Z obsahu dovolania žalobcu vyplýva, že súdom nižších inštancií vytkol nesprávne posúdenie veci v súvislosti s vyodením zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa § 18 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb.

17. Dovolací súd v tomto kontexte uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

17.1. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

18. V posudzovanom prípade zároveň obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súdy nižších inštancií svoje rozhodnutia odôvodnili spôsobom, ktorým by založili procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popisali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenia súdov sa vypořádávajú so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Ich myšlienkové postupy sú v odôvodnení dostatočne vysvetlené nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

18.1. V súvislosti s obsahom dovolacích námietok považuje dovolací súd za potrebné poukázať na ods. 47. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom uviedol, že žaloba o náhradu škody titulom zodpovednosti za škodu za nesprávny úradný postup nie je dôvodná na tom podklade, že žalobca odôvodnil túto časť nároku až na pojednávaní konanom 4. decembra 2019, pričom v zmysle ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu

len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danej veci žalobca nežiadal predbežne prerokovať svoj nárok z titulu nesprávneho úradného postupu, preto pre nesplnenie podmienky predbežného prerokovania nároku si svoj nárok nemohol uplatňovať na súde z uvedeného titulu. Zároveň podľa dovolacieho súdu, krajský súd dostatočne jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Riadne zdôvodnil svoj právny záver, že žalovanou vznesená námietka premlčania žalobcovho nároku nebola v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko desaťročná objektívna premlčacia doba v danom prípade uplynula po 19 mesiacoch odo dňa, keď bol žalobca právoplatne oslobodený spod obžaloby. Odvolací súd dal v odôvodnení svojho rozhodnutia jasnú a presvedčivú argumentáciu aj o tom, prečo súd prvej inštancie nesprávne vyložil ustanovenie § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., keďže tento jednoznačne stanovuje ako okamih začatia plynutia objektívnej premlčacej doby deň, keď poškodenému bolo doručené nezákonné rozhodnutie. Z odôvodnenia ako celku je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, prečo odvolací súd dospel k záveru, že premlčacia doba v danom prípade uplynula dňa 12. augusta 2014 a teda nárok žalobcu bolo potrebné považovať za premlčaný.

18.2. S prihliadnutím na vyššie uvedené a so zreteľom na skutočnosť, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok, možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. Z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd vec rozhodol, keď napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

19. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že súdy nižších inštancií mu nesprávnym procesným postupom znemožnili uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.